

*Vojvoda
a kráľovná*
Sarah MacLean

Najväčším nepriateľom je láska

Sarah MacLean

*Vojvoda
a královna*

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Sarah MacLean
DARING AND THE DUKE

Copyright © 2020 by Sarah Trabucchi.

Published by arrangement with Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers.

All rights reserved.

Translation © 2024 by Miriam Ghaniová

Cover design © 2024 by Lenka Ladňáková

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9308-3

*Venujem dievčatám rebelkám.
Najmä tým mojim.*

„*A* čo vy, milady?“ Pozrel sa do jej hnedých očí. „Čo vaše túžby? Čo s fantáziou, ktorú ponúkam?“

Čas sa zastavil, keď zvažovala jeho otázku, a vo vzduchu okolo nich akoby visel jediný tón huslí.

Možno ju nikdy nebude mať bez masky. Možno ho už nikdy nepustí dovnútra. No bola tu, bola v jeho náručí, a ak to bolo všetko, čo mu mohla ponúknuť... muselo mu to stačiť.

Nikdy.

„Dovoľte mi byť vašou fantáziou,“ zašepkal.

Dovoľ mi byť všetkým, čo potrebuješ.

„Len dnes večer,“ povedala.

Prudko sa nadýchol. Ponúkla mu jednu noc. V maske. Čistá fantázia.

Nestačilo to. Bol to však začiatok.

„Len dnes večer,“ zaklamal.

Tie slová ju konečne otvorili. Zovrel jej ruku a ona sa pohla. Nemotorne ho ťahala cez hýriacich ľudí von do Covent Garden za nimi.

Prvá kapitola

Burghsey House Sídlo vojvodov z Marwicku

Minulosť

*N*ič na svete sa nevyrovnalo jeho smiechu. Nemala skúsenosti, aby hovorila o celom širom svete. Nikdy sa nevzdialila z tohto obrovského sídla, zastrčeného na tichom okraji Essexu, dva dni chôdze severovýchodne od Londýna, kde zelené kopce menili farbu na pšeničnú, keď sa vkradla do krajiny jeseň.

Nezáležalo na tom, že nepoznala zvuky mesta ani vôňu oceánu. Ani to, že nikdy nepočula iný jazyk ako angličtinu, nevidela divadelnú hru ani nepočula hrať orchester.

Nezáležalo na tom, že jej svet sa obmedzoval na tritisíc akrov úrodnej pôdy, kde sa pásli huňaté biele ovce a ležali mohutné balíky sena, a na komunitu ľudí, s ktorými sa nesmela rozprávať – pre ktorých bola prakticky neviditeľná –, pretože bola tajomstvom, ktoré bolo treba udržať za každú cenu.

Dievča, ktoré slávnostne pokrstili za dedičku vojvodstva Marwickovcov. Zahalená do čipkových šatočiek, určených pre dlhý rad vojvodov a vojvodkýň, pomazaná olejmi vyhradenými pre najprestížnejších obyvateľov Burghsey House. Dostala chlapčenské meno a titul pred Bohom, hoci už vtedy muž, ktorý nebol jej otcom, zaplatil sluhom a kňazom za mlčanie, sfalšoval dokumenty a snoval plány, ako nahradiť nemanželskú dcéru jej matky jedným z vlastných neman-

želských synov, narodených v ten istý deň ako ona – ženám, ktoré neboli jeho vojvodkyňou –, čím si dláždil jediná cestu k vojvodskému dedičstvu... krádežou.

Dal tomu zbytočnému dievčaťu, nariekajúcemu bábätku v náručí dojky, len polovičný život, plný bolestnej osamelosti, ktorá pochádzala zo sveta takého veľkého a takého malého zároveň.

A potom prišiel on, pred rokom. Dvanásťročný, plný ohňa a sily. Vysoký a štíhly a už vtedy taký múdry a šikovný, najkrajší, akého kedy videla, s príliš dlhými blond vlasmi nad jasnými jantárovými očami, ktoré skrývali tisíc tajomstiev, a tichým, sotva počuteľným smiechom – takým vzácnym, že keď sa ozval, považovala ho za dar.

Nie, nič na celom svete sa nevyrovnalo jeho smiechu. Vedela to, aj keď ten široký svet bol tak ďaleko a mimo jej dosahu, že si ani nevedela predstaviť, kde sa začína.

On to vedel.

Rád jej o tom rozprával. Tak to urobil aj v to popoludnie, počas jednej z ich vzácných, ukradnutých chvíľ medzi vojvodovými machináciami a manipuláciami – ukradnutý deň pred nocou, kým sa muž, ktorý mal v rukách ich budúcnosť, vrátil, aby sa vyžíval v trýznení svojich troch synov. No v to pokojné popoludnie, keď bol vojvoda v Londýne a robil to, čo zvyčajne robili vojvodovia, štvorica hľadala šťastie tam, kde ho mohla nájsť, na divej klukatej pláni, ktorá tvorila panstvo.

Jej obľúbené miesto bolo na západnom okraji pozemku, dostatočne ďaleko od sídla, aby sa tam dalo na všetko zabudnúť. Nádherný háj stromov týčiacich sa do neba, z jednej strany lemovaný malým zurčiacim potôčikom, ktorý jej robil hodiny, dni a týždne štebotavú spoločnosť, keď bola mladšia. Rozhovor s vodou bol všetko, v čo mohla dúfať.

Teraz nebola osamelá. Bola medzi stromami, kde kvapky slnečných lúčov zalievali zem, kde ležala na chrbte, unave-

ná behom cez krajinu, a veľkými dúškami sa nadychovala vzduchu, ťažkého od vône divého tymianu.

Sedel vedľa nej, bokmi sa dotýkali, hrudník sa mu dvíhal a klesal, keď sa jej díval do tváre, pred sebou mal vystreté dlhé nohy. „Prečo vždy chodíme sem?“

„Páči sa mi tu,“ odvetila prosto, otočila tvár do slnečných lúčov a tlkot jej srdca sa upokojil, keď sa zadívala cez konáre stromov na oblohu, ktorá akoby sa hrala na schovávačku. „A tebe by sa tu páčilo tiež, keby si nebol stále taký vážny.“

Vzduch na tichom mieste sa pohol, zhustol pravdou: že nie sú obyčajné deti, trinásťročné a bezstarostné. Starali sa jeden o druhého, aby prežili. Vďaka vážnosti dokázali prežiť.

Teraz to nechcela. Nie, kým nad ňou v lúčoch svetla tancovali posledné letné motýle, ktoré celé miesto naplňali čarom a vďaka tomu sa to najhoršie držalo na uzde. Preto zmenila tému.

„Povedz mi o tom.“

Nežiadal ju o vysvetlenie. Nepotreboval ho. „Znova?“

„Znova.“

Otočil sa a ona si napravila sukne, aby si mohol ľahnúť vedľa nej ako už desiatky ráz predtým. Keď sa uložil na chrbát a ruky si zložil za hlavou, prehovoril do korún stromov. „Nikdy tam nie je ticho.“

„Lebo vozy hrkocú po dlažbe.“

Prikývol. „Drevené kolesá robia hluk, ale je to viac než to. Počúť výkriky z krčiem a podomových obchodníkov na námestí. Psy štekajúce v skladoch. Bitky na uliciach. Kedysi som stál na streche domu, kde som býval, a uzatváral som stávky na pouličné bitky.“

„Preto sa vieš tak dobre biť.“

Pokrčil plecom. „Vždy som si myslel, že to bude najlepší spôsob, ako pomôcť mojej mame. Až kým...“

Odmlčal sa, ale ona počula zvyšok. Kým jeho matka neochorela a vojvoda neponúkal titul a bohatstvo synovi, ktorý by urobil čokoľvek, aby matke pomohol. Obrátila sa k nemu, tvár mal stiahnutú, odhodlane hľadel na oblohu, čelusť mal pevne zovretú.

„Povedz mi o nadávkach,“ podpichla ho.

Z úst mu unikol trochu prekvapený smiech. „Prúd vulgárnej reči. Tá časť sa ti páči.“

„Pred vami tromi som ani nevedela, že nadávky existujú.“ Pred chlapcami, ktorí prišli do jej života ako výtržníci, drsní, vulgárni, úžasní.

„Chceš povedať pred Diablom.“

Diabol, krstený Devon, bol jeden z jeho dvoch nevlastných bratov, vychovaný v chlapčenskom sirotinci, čo dokazoval spôsob jeho reči. „Ukázal sa ako veľmi užitočný.“

„Áno, tie nadávky. Najmä v dokoch. Nikto nekľaje ako námorník.“

„Povedz mi, akú najlepšiu nadávku si kedy počul.“

Vrhol na ňu šibalský pohľad.

„Nie.“

Neskôr sa na to spýta Diabla. „Povedz mi radšej niečo o daždi.“

„Hovorím o Londýne. Stále tam prší.“

Štuchla ho plec. „Povedz mi radšej niečo pekné.“

Usmial sa, aj ona sa naňho usmiala, páčilo sa jej to. „Dážď mení kamene na ulici na klzké a lesklé.“

„A v noci ich sfarbí dozlatista, lebo sa nad nimi rozsvietia svetlá z krčiem,“ doplnila ho.

„Nielen z krčiem. Z divadiel na Drury Lane. Z lúčov, ktoré visia pred vykričanými domami.“ Vykričanými domami, kde skončila jeho matka po tom, čo ju vojvoda odmietol, keď sa rozhodla nechať si jeho syna. Tam sa ten syn narodil.

„Aby potlačili tmu,“ hlesla.

„Tma nie je taká zlá,“ prehodil. „Lenže ľudia nemajú na výber a musia bojovať za to, čo potrebujú.“

„A dostanú to, čo potrebujú?“

„Nie. Nedostávajú to, čo potrebujú, a ani to, čo si zaslúžia.“ Odmlčal sa a potom zašepkal do korún stromov, akoby boli naozaj čarovné. „Ale my to všetko zmeníme.“

Neušlo jej to *my*. Nielen on. Všetci štyria, ktorí uzavreli dohodu, keď sem chlapcov priviedli, aby sa zúčastnili na tejto šialenej súťaži: kto vyhrá, ochráni všetkých ostatných. A potom utečú z tohto miesta, ktoré ich všetkých uväznilo, po súboji dôvtipu a zbraní, ktorý by doprial jeho otcovi to, čo chcel: dediča hodného vojvodstva.

„Raz sa staneš vojvodom,“ povedala ticho.

Otočil sa a pozrel sa na ňu. „Jeden z nás sa stane vojvodom.“

Pokrútila hlavou a stretla sa s jeho žiarivým jantárovým pohľadom, takým podobným očiam jeho bratov. Takým podobným očiam jeho otca. „Vyhráš.“

Dlho ju pozoroval a potom sa opýtal: „Ako to vieš?“

Stisla pery. „Jednoducho to viem.“ Machinácie starého vojvodu boli zo dňa na deň horšie. Diabol bol, rovnako ako jeho meno, príliš ohnivý a zúrivý. A Whit bol príliš drobný. Príliš láskavý.

„A keď o to nebudem stáť?“

Absurdná predstava. „Samozrejme, že to chceš.“

„Malo by to patriť tebe.“

Nemohla sa ubrániť krátkemu smiechu. „Dievčatá sa nestávajú vojvodkyňami.“

„Napriek tomu si dedička.“

Nebola. V skutočnosti nie. Bola plodom matkinho mimo-manželského pomeru, hazardnej hry, ktorej cieľom bolo priviesť na svet pankharta, dediča pre obludného manžela a navždy poškvŕniť jeho drahocennú rodovú líniu – jediná vec, na ktorej mu kedy záležalo. No namiesto chlapca vojvodkyňa porodila

dievča, a tak nebola dedičkou. Bola náhradníčkou. Záložkou v starodávnom výtláčku Burkeho *Šľachticov*. A všetci to vedeli.

Nevšímala si to a povedala: „Na tom nezáleží.“ Nezáležalo na tom. Ewan vyhrá. Stane sa vojvodom.

A tým sa všetko zmení.

Dlho ju pozoroval. „Keď sa stanem vojvodom.“ Tie slová zneli ako šepot. Keby ich vyslovil nahlas, všetkých by vyľakal. „Keď budem vojvoda, budem nás všetkých chrániť. Nás aj celú Garden. Vezmem si jeho peniaze. Jeho moc. Jeho meno. Odídem a nikdy sa neobzriem.“ Slová krúžili okolo nich, dlho sa odrážali od stromov, kým sa opravil. „Nie jeho meno,“ zašepkal. „Tvoje.“

Robert Matthew Carrick, gróf Sumner, dedič vojvodstva v Marwicku.

Ignorovala niť emócií, ktorá sa v nej vinula, a zľahčila tón. „Mohol by si mať aj to meno. Je nové. Nikdy som ho nepoužívala.“ Mohla byť dedičkou, ale nemala prístup k menu.

Za tie roky, keď vôbec niečím bola, bola dievča, dievčina alebo mladá dáma. Raz, na jeden úder srdca, keď mala osem rokov, ju jedna slúžka oslovila zlatko, a to sa jej celkom páčilo. Ale slúžka po niekoľkých mesiacoch odišla a ona bola opäť nikým.

Až kým neprišli oni: trojica chlapcov, ktorí ju videli, a tento, ktorý ju zrejme nielen videl, ale aj chápal. A volali ju rôzne: Bežkyňa pre spôsob, akým sa rútila cez polia, Červenoláaska pre plameň vo vlasoch a Búrka pre spôsob, akým sa dívala na ich otca. A ona na všetky reagovala, hoci vedela, že žiadne z nich nie je jej meno, ale keď ich už mala, bolo jej to jedno. Pretože jej možno stačili.

Pretože pre nich nebola nikto.

„Je mi to veľmi ľúto,“ zašepkal. Myslel to vážne. Pre neho bola niekto.

Zostali tak na úder srdca, pohľady mali uzamknuté do seba, pravda sa ako prikrývka stlala okolo nich, až kým

neodvrátil pohľad, čím prerušil ich spojenie, a prevrátil sa na chrbát. Zabladel sa na stromy nad sebou a povedal: „Mimochodom, moja mama hovorievala, že miluje dážď, pretože jedine vtedy v Covent Garden videla drakohokamy.“

„Sľub mi, že ma vezmeš so sebou, keď odídeš,“ zašepkala do ticha.

Stisol pery, sľub sa mu vpísal do vrások tváre, staršej, než by mala byť. Mladšej, akou sa bude musieť stať. Raz prikývol. Pevne. Isto. „A ja sa postarám, aby si mala drakohokamy.“

Prevrátila sa na chrbát, sukne sa jej chaoticky povalovali v tráve. „Postaraj sa, aby to tak bolo,“ zažartovala. „A chcem zlaté nite vo všetkých šatách.“

„Budem ťa držať ako v bavlnke.“

„Áno, prosím,“ odvetila. „A chcem komornú s osobitnou zručnosťou pri úprave vlasov.“

„Na vidieckej dievča si veľmi náročná,“ podpichol ju.

Otočila sa k nemu s úsmevom. „Mala som celý život na prípravu svojich požiadaviek.“

„Myslíš si, že si pripravená na Londýn, ty, vidieckej dievča?“

Úsmev sa zmenil na posmešný úškrn. „Myslím, že to zvládnem, ty mestský chlapec.“

Zasmial sa a ten vzácny zvuk naplnil priestor naokolo a zahrial ju. V tej chvíli sa niečo stalo. Niečo zvláštne a znepokojujúce, nádherné a čudné. Ten zvuk, ktorý nepripomína nič na celom svete, ju odomkol.

Zrazu ho cítila. Nielen jeho teplo na svojom boku, kde sa dotýkali. Nielen miesto, kde sa jeho lakeť opieral o jej ucho. Nielen jeho dotyk v jej kučerách, keď z nich vyberal lístok. Rovnomerné stúpanie a klesanie jeho dychu. Jeho istotu a pokoj. A ten smiech... jeho smiech.

„Nech sa stane čokoľvek, sľub mi, že na mňa nezabudneš,“ dodala potichu.

„Nezabudnem. Budeme spolu.“

Pokrútila hlavou. „Ľudia odchádzajú.“

Zvraštil čelo a ona počula v jeho slovách silu. „Ja nie. Neodídem.“

Prikývla. „Niekedy si to však človek nevyberie. Niekedy si ľudia jednoducho...“

Jeho pohľad znežnel a v jej slovách počul zmienku o jej matke. Zvrtol sa k nej a teraz boli oproti sebe, tváre mali opreté o ohnuté lakty, dosť blízko na spoločné tajomstvá. „Keby mohla, zostala by,“ povedal pevne.

„To nevieš,“ zašepkala a nenávidela pichnutie tých slov. „Narodila som sa a ona zomrela a zanechala ma s mužom, ktorý nebol mojím otcom, ktorý mi dal meno, no nie je moje vlastné, a ja sa nikdy nedozviem, čo by sa stalo, keby žila. Nikdy sa nedozviem, či...“

Počkal. Stále bol trpezlivý, akoby na ňu čakal celý život.

„Nikdy sa nedozviem, či by ma ľúbila.“

„Ľúbila by ťa,“ odpovedal okamžite.

Pokrútila hlavou a zavrela oči. Chcela mu veriť. „Ani mi nedala meno.“

„Bola by to urobila. Bola by ťa pomenovala a bolo by to niečo krásne.“

Istota v jeho slovách ju prinútila stretnúť sa s jeho pohľadom, pevným a neústupčivým. „Takže nie Robert?“

Neusmial sa. Nesmial sa. „Dala by ti meno, ktoré by vystihovalo to, aká si. To, čo si zaslúžiš. Dala by ti titul.“

Skrslu v nej pochopenie.

Potom zašepkal: „Presne tak, ako by som to urobil ja.“ Všetko sa zastavilo. Šuchot listov v korunách stromov, výkriky jeho bratov v potoku za ním, pomalé popoludnie a ona v tej chvíli vedela, že sa jej chystá dať dar, ktorý si ani nedokázala predstaviť, že dostane.

Usmiala sa naňho, srdce jej hlasno búšilo v hrudi. „Povedz mi ho.“

Chcela to meno vidieť na jeho perách, v jeho hlase, počuť ho. Chcela to od neho a vedela, že vďaka tomu naňho nikdy nezabudne, ani keď ju opustí.

Doprial jej to.

„Grace.“

Meno, ktoré znamená pôvab aj milosť.

Druhá kapitola

Londýn

Jeseň 1837

„*N*a Dahliu!“
V odpovedi na výkrik sa ozval búrlivý jasot. V hlavnej miestnosti na Shelton Street 72, v špičkovom klube najlepšie stráženého tajomstva najinteligentnejších, najbystrejších a najškandalóznejších londýnskych žien bola tlačnica. Jednohlasná odpoveď zaznela na prípitok majiteľke.

Žena známa ako Dahlia zastala na vrchole ústredného schodiska a prezerala si obrovský priestor, ktorý bol napriek skorému ránu už plný členiek klubu a hostiek. Ponúkla zhromaždeniu široký, žiarivý úsmev. „Napite sa, miláčikovia, čaká vás nezabudnuteľná noc!“

„Alebo na zabudnutie!“ ozvalo sa z opačného konca miestnosti. Dahlia okamžite spoznala hlas jednej z najveselších londýnskych vdov, ktorá od prvých dní investovala do Shelton Street 72 a milovala túto budovu viac ako svoj vlastný dom. Tu mala veselá markíza súkromie, akého sa jej na Grosvenor Square nikdy nedostalo. Toto súkromie mali aj jej milenci.

Dav v maskách sa svorne zasmial a Dahlia sa vymanila z ich pozornosti na dosť dlho, aby sa po jej boku objavila jej zástupkyňa Zeva. Táto vysoká tmavovlasá kráska so silnou vôľou s ňou už od prvých dní fungovania klubu riadila všetky záležitosti týkajúce sa členiek a zabezpečovala, aby dostali čokoľvek, čo si budú priať.

„Už je tu plno,“ povedala Zeva.

Dahlia skontrolovala hodinky na svojom páse. „O chvíľu tu bude ešte viac ľudí.“

Bolo skoro, krátko po jedenástej. Veľká časť Londýna sa až teraz dokázala vytratiť z nudných večerí a tancovačiek, s výhovorkami na migrénu alebo inými ospravedlneniami. Dahlia sa pri tej predstave usmiala, lebo vedela, ako členstvo klubu využíva domnelú slabosť nežného pohlavia, aby si pod dohľadom spoločnosti vzalo, čo chce.

Tvrдили, že je to slabosť, a hrali sa na ňu, keď si privolávali koče k zadným východom svojich domov, kým sa prezliekali z úctyhodných šiat do niečoho vzrušujúcejšieho, kým si strhávali masky, ktoré nosili vo svojom svete, a nasadzovali si iné spolu s novými menami aj novými túžbami – tu dostali, čokoľvek si v Mayfairi zaželali.

Čoskoro prídu a zaplnia Shelton Street 72 do posledného miesta, aby si vychutnali to, čo klub mohol poskytnúť v ktorúkoľvek noc v roku: priateľstvo, rozkoš, moc a najmä to, čo poskytoval každý tretí štvrtok v mesiaci, keď ženy z celého Londýna a sveta mohli preskúmať svoje najhlbšie túžby.

Udalosť známa ako dominancia, predstavovala sčasti maškarný ples, sčasti divoké radovánky, sčasti kasíno a sčasti dôverné stretnutia. Bola navrhnutá tak, aby poskytla členkám klubu a ich dôverným spoločníkom večer, ktorý bude slúžiť výlučne ich potešeniu... nech už je to akékoľvek potešenie.

Dominancia mala jediný cieľ: aby bol výber na dámach. Nič sa Dahlii nepáčilo viac, ako poskytovať ženám prístup k potešeniu. S nežným pohlavím sa nezaobchádzalo ani v najmenšom férovo a jej klub bol postavený tak, aby to zmenil.

Od svojho príchodu do Londýna pred dvadsiatimi rokmi zarábala peniaze mnohými spôsobmi. Obsluhovala po zapadnutých krčmách a zatuchnutých divadlách. Mlela mäso v obchodoch s mäsovými koláčmi a ohýbala kov na lyžice,

ale nikdy za to nedostala viac ako jeden či dva centy. Rýchlo zistila, že práca cez deň sa nevypláca.

To jej vyhovovalo, pretože sa nikdy nehodila na dennú prácu. Po tom, čo sa jej z vylievania nočníkov a z prípravy mäsových koláčov obracal žalúdok a po práci s kovom mala dorantané dlane, našla si prácu kvetinárky, ktorá sa pred zotmením naháňala, aby vypredala košíky s rýchlo vädnúcimi sirôtkami. Vydržala to dva dni, kým istý predavač na trhu v Covent Garden nezbadal, že si ju zákazníci všimajú, a ponúkol jej prácu pri predaji ovocia.

Trvalo necelý týždeň, kým jej vylepil, lebo omylom pustila do pilín jasne červené jablko. Keď sa postavila na nohy, postarala sa, aby sa v pilinách ocitol aj on, a potom vybehla z obchodu s tromi jablkami v sukni, čo bola korisť v hodnote vyššej ako jej týždenný plat.

Táto udalosť však bola dostatočne prekvapujúca na to, aby upútala pozornosť jedného z najväčších bitkárov v Covent Garden. Digger Knight neustále hľadal vysoké dievčatá s peknými tvármi a so silnými pästami. Hulváti sú jedna vec, hovorieval, ale krásky si získavajú davy. Ukázalo sa, že Dahlia je oboje.

Vedela sa biť.

Bitky neboli denná práca. Vykonávali sa v noci a podľa toho sa za ne aj platilo.

A platilo sa dobre. A ešte sa aj cítila lepšie ako dievča odnikiaľ, ktoré bolo plné trpkosti zo zrady a hnevu. Neprekázalo jej, že údery pália, a rýchlo sa zbavila závratov, ktoré prichádzali ráno po súboji, a keď sa naučila odhadnúť prichádzajúci úder, a ako sa vyhnúť tým, ktoré by napáchali skutočné škody, nikdy viac sa neobzrela späť.

Obrátila sa chrbtom ku kvetom a k ovociu a namiesto toho predávala svoje päste v čestných aj nečestných súbojoch. A keď zistila, aké peniaze jej to môže zarobiť – predovšetkým tie nečestné bitky, predala svoje vlasy parochniarovi v Mayfai-

ri, ktorý vo veľkom nakupoval v Covent Garden. Dlhé vlasy boli slabosť a nehodili sa pre dievčatá bojujúce holými rukami.

Krátkovlasá, dlhonohá, takmer pätnásťročná dievčina sa stala legendou v najtemnejších zákutiach Covent Garden. Dievča so štíhlou, šlachovitou postavou a s prekvapivo mocnými údermi, ktoré si žiadny muž neprial stretnúť na tmavej ulici, najmä keď po jej boku stáli dvaja chlapi, ktorí s ňou prišli a bojovali s mladickým, divokým zápalom, čo prinášal skazu každému, kto sa im postavil.

Spoločne si nad tým mädlili ruky a budovali svoje impérium. Dahlia a tí chlapi, z ktorých sa rýchlo stali muži, jej bratia srdcom aj dušou, ak nie krvou, sa rýchlo stali známymi ako Tvrdé hánky. Toto trio predávalo svoje päste, až kým nakoniec boli neporaziteľní. Nezломní. Kráľovskí.

Až potom si kráľovná Dahlia postavila svoj hrad a vydobyla si svoje miesto a už sa nezaoberala kvetmi, jablkami, vlasmi ani bitkami.

Svojim poddaným ponúkla jedinú úžasnú vec: možnosť voľby. Nie však takú, akú mala ona – menšie zlo zo zástupu ziel –, ale takú, ktorá ženám umožňovala prístup k ich snom. Fantázie a rozkoš, ktoré sa stali skutočnosťou.

Čo ženy chceli, to im Dahlia poskytla. A dominancia bola jej oslavou.

„Vidím, že si sa na túto príležitosť vyobliekala,“ poznamenala Zeva.

„Naozaj?“ zatiahla Dahlia so zdvihnutým obočím. Korzet, ktorý mala nad dokonale padnúcimi čiernymi nohaviciami, obopínal jej bujné krivky pod dlhým, dômyselne vyšívaným vrchným kabátcom v čiernej a zlatej farbe, podšitým nádherným zlatým hodvábom.

Sukne nosila len zriedkavo, pretože voľnosť nohavíc považovala za užitočnejšiu pri práci, nehovoriac o tom, že to bolo cennou pripomienkou jej úlohy majiteľky jedného z najlepšie strážených londýnskych tajomstiev a kráľovnej Covent Garden.

Jej pomocníčka presunula pohľad. „Hanblivosť ti nepri-
stane. Viem, kde si bola posledné štyri dni. A nemala si na
sebe zamata a hodváb.“

Od neďalekej rulety sa ozval búrlivý pokrik, ktorý za-
chránil Dahliu pred odpoveďou. Otočila sa a sledovala dav.
Neunikol jej široký úsmev ženy v maske, anonymnej pre
všetkých okrem majiteľky klubu, ktorá k sebe priťahovala
Tomasu, svojho spoločníka na tento večer, aby ho pobozka-
la. Tomas bol ochotným účastníkom a objatie sa skončilo za
hvízdania a jasotu. Nikto by neuveril, že kedysi bola pre celý
Mayfair netýkavkou, ktorá sedela nepovšimnutá pri stene
a pri mužoch strácala reč. Masky mali nekonečnú moc, keď
si ich niekto vybral.

„Tá dáma sa rozohnila?“ spýtala sa Dahlia.

„Tretie víťazstvo v rade.“ Zeva to, samozrejme, sledovala.
„A Tomas nemá práve upokojujúci vplyv.“

Dahlia sa uškrnula. „Tebe nič neunikne.“

„Za to, že je to tak, ma veľmi dobre platíš. Všimam si
všetko,“ odvetila. „Vrátane toho, kde sa nachádzaš.“

Dahlia sa pozrela na svoju pravú ruku a priateľku a struč-
ne podotkla: „Dnes večer nie.“

Zeva chcela povedať viac, ale mlčala. Namiesto toho
mávla rukou smerom k vzdialenejšiemu koncu miestnosti,
kde stála skupina žien v maskách a diskutovala. „Hlasovanie
zajtra nevyjde.“

Tie ženy boli manželky aristokratov, väčšina z nich bola
múdrejšia ako ich manželia a všetky mali rovnakú (alebo ove-
ľa vyššiu) kvalifikáciu na to, aby zastávali kreslo v Snemovni
lordov. To, že dámy na sebe nemali tradičný odev členov sne-
movne, im však nebránilo v tom, aby prijímali zákony, a keď
ich prijímali, robili to tu, v súkromí, kde ich obyvatelia May-
fairu nevideli.

Dahlia sa spokojne pozrela na Zevu. Hlasovaním by sa
prostitúcia a iné formy sexuálnych služieb v Británii stali

nezákonnými. Dahlia strávila posledné tri týždne presvedčaním dotyčných manželiek, že toto je hlasovanie, o ktoré by sa ony a ich manželia mali zaujímať, a mali by zabezpečiť, aby neprešlo. „Dobre. Bolo by to zlé pre ženy a najviac pre chudobné ženy.“

Bolo by to zlé pre Covent Garden, a to nechcela.

„Tak ako pre zvyšok sveta,“ dodala Zeva sucho. „Máš aj preň pripravený zákon?“

„Daj tomu čas,“ odpovedala Dahlia, keď prešli cez miestnosť a vyšli na dlhú chodbu, kde niekoľko párov využívalo tmu. „Nič sa nehýbe tak pomaly ako parlament.“

Zeva sa pridusene zasmiala. „Obe vieme, že nič nemáš radšej než manipuláciu s parlamentom. Mali by ti tam dať miesto.“

Chodba ústila do veľkého priestoru plného zabávajúcich sa. Na jednom konci stála malá skupinka hudobníkov, ktorá hrala strhujúce melódie pre zhromaždené publikum. Mnohí odvážne tancovali: žiadne krátke kroky, žiadny starostlivý odstup medzi pármí, žiadne bystré oči, ktoré by sledovali, či sa neudeje škandál. Ak sa pozerali, tak pre potešenie, a nie pre odsúdenie.

Dvojica sa predierala davom po okrajoch miestnosti, okolo šľachovitého muža, ktorý na ne žmurkol, keď ho žena v náručí pohladila po svalnatej hrudi. Vyzeral, akoby mu mali prasknúť švíky vrchného plášťa. Bol to Oscar, ďalší zamestnanec, a jeho prácou bolo potešiť dámy.

Z prítomných mužov tu nebola zamestnaná len hístka, ale každý z nich bol vopred riadne preverený prostredníctvom Dahliinej ďalekosiahlej siete vytvorenej z podnikateľiek, aristokratiiek, manželiek politikov a z tuctu žien, ktoré poznali a ovládali najkomplexnejšiu moc: informácie.

Orchester stíchol, keď sa do stredu vyvýšeného pódia, na ktorom hudobníci sedeli, presunula speváčka, mladá černoška, ktorej hlas sa vznášal ako anjel na nebi. Ozýval sa po celej miestnosti a privádzal tanečníkov do vytrženia, keď